

Một Thoáng Tình Cờ

Phan Trang Hy

Rộn ràng ngày hội. Ánh sáng thiên diêu trải khắp mọi nơi. Thiện nam tín nữ dập diu du xuân. Từng đôi nam thanh nữ tú hòa vào cảnh trời xuân. Từng gương mặt sáng, từng tiếng chào, từng nụ cười tươi. Lòng người hớn hở. Tất cả trải lòng chào đón cảnh sắc thiên nhiên. Và tôi cũng hòa vào trong không gian - thời gian của lễ hội.

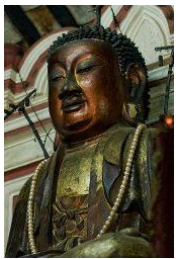
Lòng tôi có tiếng reo vui. Tôi như thấy mọi người ai cũng làm ra vẻ quan trọng, làm như chỉ có mình mới làm cho lễ hội thêm phần rộn rịp. Chung quanh tôi đủ âm thanh. Nào là âm của đôi trai gái rủ rỉ nói tiếng yêu; nào là âm của những người bán hàng đang chèo kéo khách; nào là tiếng nhạc điện thoại, tiếng gọi điện thoại lấn át cả tiếng mõ, tiếng chuông, tiếng khánh; nào là tiếng kêu cứu của ai đó đang bị trộm cướp... Tôi tiếp nhận những âm thanh đó như thể rằng mình đang bị tra tấn. Bỗng bên tai tôi có tiếng gọi ngọt ngào. Tôi quay lại nhìn. Ô thì ra là nàng...

Nàng là bạn học cũ của tôi từ thời trung học. Một thời nàng là đối tượng để các cậu học trò như tôi thành thi sĩ. Lại hiện về trong tôi những lời lẽ ngây ngô, những cử chỉ vụng dại của thời trai trẻ... Tôi như đang thần thờ ngồi trên bàn học nhìn nàng. Mái tóc nè! Cổ nè! Cả tà áo dài trắng của nàng nữa! Và lời hát của những bản tình ca thời tiền chiến. Ôi, quá là dịu ngọt!

Mới như hôm qua! Nàng và tôi xa nhau không biết là cái có gì? Mới thôi, mới như tôi vừa ngủ dậy mở mắt nhìn mặt trời lên, mở mắt nhìn trăng hiển hiện; mới như tôi vừa nghe xong một giai điệu giao hưởng, vừa nghe tiếng kinh cầu. Sao thời gian nhanh thế? Quá nhanh như những dự tính của con người chẳng thể làm xong khi tóc bắt đầu điểm bạc.

Nàng nhìn tôi cười, tôi cũng nhìn nàng và cười. Chúng tôi không biết nói gì. Nói lại chuyện xưa ư? Cả hai đều biết cả rồi mà! Nói chuyện nay ư? Cả hai đều có chuyện riêng của đời mình, nhưng không gian này, thời gian này làm sao chúng tôi nói cho hết được.

Một sự ngẫu nhiên và định mệnh nào đó cho chúng tôi gặp nhau? Cuối cùng, tôi chỉ khẽ hỏi: "*Bây giờ, bạn thế nào?*". Nàng cười: "*Còn anh?*"... Và rồi cả hai chúng tôi như trẻ nhỏ cười vô tư giữa ngày hội: "*Chúng ta còn độc thân!*"

Chúng tôi vào lễ Phật. Tôi quỳ chấp tay nguyện cầu cho quốc thái dân an. Tôi khấn cho tôi có vợ. Nàng cũng đang quỳ bên tôi. Tôi không biết nàng thầm khấn những gì. Tất cả mùi hương âm sắc ở đây đều toát lên sự trầm mặc, uy nghiêm... Tôi vẫn cứ quỳ và chấp tay trước ngực. Mắt tôi nhắm... Tôi mừng tượng Đức Phật trên đài sen. Người trầm mặc, tĩnh lặng trước lời khấn cầu của tôi.

Đức Phật trên đài sen như đang biến hóa trong tâm tưởng tôi. Lúc là tôi. Lúc là nàng. Lúc là này. Lúc là nọ... Và cuối cùng tôi như thấy chính tôi... Tôi mở mắt.

Đức Phật trên đài sen vẫn tĩnh lặng. Nàng không còn bên tôi. Chỉ còn tôi!

Phan Trang Hy